

L'HOMO.

LE BOOK

L'HOMO.

LE BOOK

KOSM•S MENDO

Fotografie: Marc de Groot

'21.

We komen er wel, langzaam maar zeker. Een beetje zoals ik op hoge hakken

lebele van der Meulen Hoofdredacteur L'HOMO.

Een mens kan best druk zijn met een tijdschrift dat slechts één keer per jaar uitkomt. Buitengewoon druk zelfs. Dat komt omdat ik me sowieso altijd nogal druk maak – slechte gewoonte, ik weet het. In het geval van L'HOMO. is het echter een prima gewoonte want je kunt het maar een keer goed doen als je een mooi, goed en eerlijk tijdschrift wilt maken.

Ik heb gebrainstormd met geweldige mannen als Michiel van Erp, Nicolaas Veul, Capsar Pisters, Cornald Maas, Harm Edens, Richard Groenendijk, Haroon Ali en Erwin Olaf. En met fotograaf Marc de Groot natuurlijk, met wie ik al die stomende covers maakte. Later, toen L'HOMO. veranderde in een magazine voor de gehele LHBTI-community, sprak ik nog meer inspirerende mensen onder wie Claudia de Breij, Yora Rienstra, Peter van Vught, Bart Peters van de Transketeers en Philip Tijsma van het COC.

In de eerste jaren stond er altijd een bekende hetero op de cover die op de bres sprong voor homo-emancipatie en zichtbaarheid. Arie Boomsma beet het spits af, dankzij de commotie die dat veroorzaakte stond L'HOMO. meteen als een huis. Andere hetero's volgden op minstens zo spraakmakende wijze. Sportmannen Ronald de Boer en Kenneth Perez. De tongzoenende Thijs Römer en Tygo Gernandt. De blote billen van Jan Versteegh en Tim Hofman in de Caribische branding. Uiteraard was er soms kritiek: hoezo, uitsluitend hetero's op de cover? Ondertussen was het stiekem gewoon heerlijk je als homo aan een onbereikbare hetero te vergapen.

In 2017 besloten we dat er genoeg beroemde hetero's op de cover hadden gestaan. Dat jaar kreeg de biseksuele Douwe Bob de eer. Tien prominente Nederlandse homo's aan wie we veel te danken hebben, sierden een jaar later de cover van de tiende editie. Het werd de eerste L'HOMO. die honderd procent gay was. Nog een jaar later kwamen we met een *all inclusive* LHBTI-editie.

In de elf jaar dat L'HOMO verscheen ging het best aardig in Nederland met de LHBTI-acceptatie en zichtbaarheid, maar om nou te zeggen dat we grote stappen voorwaarts maken, nee. Waren we ooit voorloper op het gebied van de LHBTI-emancipatie in Europa, tegenwoordig schommelen we lafjes onderin de middenmoot. Homo is op scholen het meestgebruikte scheldwoord. Het zelfmoordcijfer onder

LHBTI's is vijf keer zo hoog. Zeven op de tien LHBTI's krijgen in hun leven te maken met fysiek of verbaal geweld om wie ze zijn. 57% durft in het openbaar niet hand-in-hand te lopen of elkaar te zoenen.

Gelukkig is het niet alleen kommer en kwel. Zo is onze koning het eerste gekroonde staatshoofd ter wereld dat een bezoek bracht aan een LHBTI-organisatie als het COC. Heeft 80% van de scholen een GSA-club die zorgt voor een veilige omgeving voor LHBTI's. Er is een regenboogakkoord met de grote politieke partijen waaraan voor het eerst een christelijke partij meedoet. Een transgenderwet waardoor we voor wijziging van geslachtsregistratie niet meer naar de rechter hoeven. Vrouwenstellen mogen hun eigen kind adopteren. En homo's mogen bloeddonor zijn – mits ze monogaam zijn, dat dan weer wel.

Dat L'HOMO. in tijdschriftvorm voorlopig ophoudt te bestaan, is te betreuren. We waren net zo lekker bezig. Gelukkig is er nu LE BOOK. Een uitgave waarin we terugkijken op twaalf jaar L'HOMO. én vooruitkijken met portretten van de nieuwe generatie queers die trots, assertief en volkomen fluide in het leven staat.

Een daarvan is Rikkert van Huisstede van theatergroep *Boys Won't Be Boys*. Tijdens de fotoshoot zei hij: "Knap hoe jullie met L'HOMO. maatschappelijk relevante en moeilijke onderwerpen op zo'n aantrekkelijke manier bespreekbaar maken." Mijn reactie: knap dat mannen als Rikkert hun mannelijkheid zo makkelijk los durven te laten. Ze lopen op hakken, dragen een jurk, hebben een vriendin. En zijn daar geen seconde onzeker over. Wat een oneindige vrijheid. Dankzij Rikkert durfde ik die middag op de set mijn mannelijkheid wat meer los te laten. Ik begon prompt anders te bewegen en schepte op over het hoge-hakken-feest van Viktor en Rolf een paar jaar geleden. Waarbij ik moest bekennen dat ik na een dag oefenen naar de grotematen-schoenenwinkel op de Overtoom strompelde om mijn hakken om te ruilen voor een grotere maat met een beduidend lagere hak. Op de bank liggen met hakken aan vond ik al uiterst pijnlijk.

Een mens is nooit klaar met transformeren. De homo-emancipatie is nog lang niet voltooid. Maar op een dag is het zover, dat weet ik zeker. Langzaam maar zeker, een beetje zoals ik op hoge hakken.

Fotografie: Marc de Groot

'21.

Verkleed als leernicht op de eerste cover van L'HOMO. Wat in hemelsnaam were we thinking?

Linda de Mol

Barebacking. Bottom, top of versa. Bears. Butch. Bischierig. Jock. Twink. Otter. Zomaar wat termen die me tijdens de eerste L'HOMO.-brainstorms om de oren vlogen en waar ik nog nooit van had gehoord óf de precieze betekenis niet van wist. En dat terwijl ik er stiekem van uitging dat ik toch behoorlijk *in the know* was wat betreft de gayscene. Met mijn homovrienden besprak ik immers regelmatig het leven, de liefde en de lusten. Gaandeweg kwam ik erachter dat ik als heterovrouw toch een flink stuk minder goed was ingevoerd dan ik dacht. Noem het kortzichtig, noem het naïef of noem het overenthousiast.

In datzelfde licht vond ik het ook best een hilarisch idee toen ons creatieve team met de suggestie op de proppen kwam dat ik verkleed als leernicht de cover van de eerste L'HOMO. zou sieren. Nu denk ik: wat in hemelsnaam *were we thinking?* Toen hees ik me zonder enige gêne in een leren jack met bijpassende pet en liet met een kohlpotlood een sexy snor tekenen. Gezien de flinke staat van mijn derrière vond iedereen het overigens gelukkig wel een goed idee de leren chaps achterwege te laten. Goddank kwam mijn redding in de vorm van Arie Boomsma, die mij per toeval behoedde voor wat nu als een grote *faux pas* gezien zou worden. Of *gaywashing* – om in passende termen te blijven.

Met Arie hadden we in een tropische setting een schitterende zwembroekenshoot gedaan die in de eerste L'HOMO. een fiks aantal pagina's zou vullen. Nog voordat iemand bij de EO ook maar één foto had gezien, besloot de omroep hem op staande voet te ontslaan. Voor ons als makers reden genoeg om met een rotgang mijn coverfoto in miniformaat richting editorial te verplaatsen en Arie in al zijn glorie

prominent op het blad te zetten met in grote letters de tekst *EN GOD SCHIEP ARIE*. Het ontslag, de berichtgeving op het NOS Journaal, de hele rel, zette L'HOMO. direct stevig op de kaart. En bepaalde meteen het coverbeleid voor de komende jaren: een bekende hetero in de bres voor homo-emancipatie. Want daar was het twaalf jaar geleden in Nederland minder rooskleurig mee gesteld dan wij 'ruimdenkende' hetero-Hollanders graag dachten. En anno 2021 helaas nog steeds. Denigrerende spreekkoren op straat. Flauwe grappen in de doucheruimte van de sportclub. Steken onder water op het werk. Niet hand-in-hand kunnen lopen in het park. Niet durven zoenen in het openbaar. Voor veel gays zijn dit soort dingen nog altijd aan de orde van de dag.

Met het verschijnen van dit prachtige boek als eerbetoon aan ruim een decennium L'HOMO., stopt onze inzet voor LHBTI-acceptatie zeker niet. Ik beloof dat we die voortzetten in LINDA. Met openhartige interviews, portrettengalerijen en indringende fotoseries. Tot iedereen zich in ons land geaccepteerd en geliefd voelt.

'21.

Stiekem staren naar Arie

Terwijl de eerste L'HOMO. door de covershoot van Arie Boomsma een onvoorziene mediastorm ontketende, bekeek journalist Tim van Erp (1989) het blad stiekem in de winkel.

Tim van Erp

Ik was net een jaar uit de kast toen L'HOMO. nummer één in de schappen lag. Je zou denken dat ik het blad meteen kocht, maar nee. Vlak na mijn coming-out wilde ik dolgraag bewijzen dat ik verder heel normaal was. Daarom lette ik er net zozeer als voorheen op dat ik me niet te vrouwelijk gedroeg, maakte ik zelf de hardste grappen over homo's en was ik over serieuze LHBTI-kwesties vooral niet te uitgesproken.

Het ergste is nog dat ik vond dat die tactiek werkte. In de kroeg kreeg ik soms complimentjes, althans, zo waren ze bedoeld. Dat ik tenminste niet zo'n overdreven homo was. Dat ze van de meeste gays niets moesten hebben, maar mij wel mochten. Dat het fijn was dat ik niet de hele tijd met mijn gearardheid liep te pronken.

Als ik L'HOMO. zou kopen deed ik dat laatste wel, re-deneerde ik. Maar in boekwinkels greep ik soms mijn kans. Dan bewonderde ik het blad, tot iemand keek. Was het even van mij, tot ik het terugzette.

Arie Boomsma werkte bij de christelijke omroep EO toen hij werd gevraagd om te poseren in een 'nieuwe homo-glossy' van de makers van LINDA. Hij twijfelde geen moment. Twaalf jaar later blikken we samen terug op een tijd die voor ons beiden, op heel andere manieren, zowel spannend als uitputtend was.

Arie, jouw fotoshoot werd landelijk nieuws: de EO schorste je zelfs.

"Dat ze hier niet blij mee zouden zijn vermoedde ik wel, maar een schorsing had ik nooit verwacht. Makkelijk was

het niet. Ook omdat ik de omroep door mijn actie in een vooroordelenhoekje duwde; niet iedereen die er werkte was het met de maatregel eens."

We kunnen wel stellen dat het blad de koers van je carrière heeft bepaald.

"Dat denk ik ook. Daarna ben ik me veel openlijker gaan inzetten voor de LHBTI-gemeenschap. Misschien had ik programma's als *Hij is een zij*, *Flikker op* en *Uit de kast* anders nooit gemaakt."

Mag ik dan ook stellen dat het de schorsing waard was?

"Ja. Ik ben nog steeds trots op die shoot. Ik vond homoseksualiteit, zeker in combinatie met het geloof, altijd al een belangrijk onderwerp. Dat is niet veranderd, al vind ik het goed als die verhalen steeds meer dóór LHBTI's worden verteld in plaats van óver."

Door dat soort verhalen ben ik gaan beseffen dat ik, ook al was ik uit de kast, nog steeds een rol speelde. Ik probeerde mezelf aan te passen om in de smaak te vallen bij mensen die überhaupt niet begrijpen hoe het is om niet tot de maatschappelijke norm te horen.

"Jouw herinneringen aan die eerste L'HOMO. laten zien dat uit de kast komen niet per se gelijkstaat aan jezelf accepteren. Het is een eerste stap. Hoe ging dat daarna verder?"

Er zit vast nog wat geïnternaliseerde homofobie in me, maar mijn gearardheid wegstoppen of bespotten doe ik niet meer. Een paar L'HOMO.'s later kocht ik het blad niet alleen, ik liet het ook vol trots aan mijn ouders en vrienden lezen.

"Bijna alle LHBTI's die ik spreek worden, soms tegen wil en dank, ambassadeur. Dat vind ik bewonderenswaardig: dat mensen naar buiten treden met hun persoonlijke ervaring, hoe moeilijk dat ook is, omdat anderen er misschien iets aan hebben. Door die verhalen leer je mensen kennen – en wie of wat je leert kennen is veel moeilijker te haten."

Heb je het idee dat LHBTI's meer geaccepteerd worden dan in 2009?

"Op sommige gebieden wel: kijk naar het aantal landen waarin mensen van hetzelfde geslacht mogen trouwen. Tegelijkertijd is er nog veel mis. Agressie en geweld bijvoorbeeld, waardoor koppels niet hand in hand over straat durven. Ik snap dat verhalen in de media niet meteen de grootste homohaters bereiken, maar misschien wel hun partner, buurman of kind. Zo maken ze uiteindelijk toch een verschil."

Hoe draag jij anno 2021 je steentje bij?

"Bij mijn sportschool Vondelgym hebben we een terugkerend gratis evenement, *No Gender In The Gym*. Vaak hebben transpersonen negatieve ervaringen met sporten, bijvoorbeeld door een onveilig gevoel in de kleedkamer. Daarom creëerden wij samen met activist Thorn Vineyard een *safe space*. Voor het maken van programma's heb ik naast ondernemen en mijn gezin geen tijd, maar soms kriebelt het. Ik denk dat tv nog steeds een mooie rol kan spelen in LHBTI-acceptatie."

L'HOMO.

VAN DE MAKERS VAN LINDA

VOORJAAR 2009 PRIJS € 5,25

**Hans Kesting &
Rik van de Westelaken**

Lieve jongens
Bouwwakkers uit de kast

Erwin Olaf
en de gevulde spijkerbroek

Doe de paus een lol
Lekker barebacken

**EN
GOD
SCHIEP
ARIE**

SATO (25), stylist.

GEORGE (30), journalist.

'19.

We praten te weinig

Binnen de LHBTI-gemeenschap wemelt het van de vooroordelen en wordt er met een nietsonziende blik naar elkaar gekeken. Schrijver Maurits de Bruijn (34) pleit voor minder wantrouwen, meer gesprek, meer empathie.

Maurits de Bruijn

In 2014 was ik twintig en nerveus. Iedere zondagavond bereikten mijn zenuwen een hoogtepunt, want dan gingen mijn vrienden en ik naar de leukste bar die we kenden: een groezelige kelderruimte voor potten en flikkers, zoals de tekst las die fier boven de ingang hing. In deze ondergrondse ruimte deden we een poging een sexloos weekend goed te maken en bier en wodka voor een euro per glas naar binnen te werken. Vooral dat laatste lukte goed.

Die kelder was zo'n beetje de enige plek waar eerdergenoemde potten en flikkers zij aan zij stonden. Meer naast elkaar dan met elkaar, een beetje als de wortels en doperwten in de glazen potten van Hak.

In onze ogen waren de lesbiennes met wie we wekelijks de ruimte deelden obstakels, want ze waren simpel gezegd geen mannen en dus oninteressant. Die vrouwen en meisjes hadden net zo goed pilaren of boekenkasten kunnen zijn. Zij waren niet de enigen die het tijdens die zondagnachten moesten ontgelden. Mijn vrienden en ik gaven ook af op iedere man en jongen die we te vrouwelijk vonden. Elke getuitede mannenlip werd afgestraft, net als iedere overdreven handbeweging of hoge stem, terwijl ook ik niet echt betrappt kon worden op het vertonen van mannelijk gedrag. Tot zover de zondag, iedere andere avond van de week stond in het teken van weer een ander roze getint café.

Er was er één die bij mij drempelvrees veroorzaakte: de Lellebel. Hun happy hour viel in een voor mij fortuinlijk tijdslot, maar ik was doodsbang voor travestieten. Lang voordat *RuPaul's Drag Race* het levenslicht zag, vond ik de unieke combinatie van vol make-up gestorte poriën, scherpe nepnagels en snedige opmerkingen al bijzonder intimide-

rend. Ik dronk mijn afgeprijsde bier liever voor de deur.

Ik was dan homo, tolerant was ik allerminst. Met een nietsonziende blik keek ik de wereld in, alles wat mij vreemd was keurde ik af. Niet dat ik me bewust was van dat gedrag. Nee, ik was homo, jong, stedelijk, intelligent. En dus hartstikke ruimdenkend.

Het geweld, de intolerantie en discriminatie die de LHBTI-gemeenschap te verduren krijgt, wordt gelukkig steeds vaker publiekelijk aangekaart. Maar ook onder de LHBTI's rommelt het. We zijn een potpourri van seksuele minderheden die lang niet altijd even verdraagzaam naar elkaar zijn. Sterker nog, soms vechten we elkaar letterlijk de tent uit. Het is dus hoog tijd onszelf een genadeloze spiegel voor te houden, te beginnen bij de L van lesbiennes.

Er zijn voor lesbiennes een stuk minder uitgaansgelegenheden dan voor homomannen, en lesbische vrouwen zijn veel minder vaak terug te zien in de media. De intimiteit tussen twee vrouwen wordt door heteroseksuele mannen geseksualiseerd, is vooral te zien in pornofilms die meer voor heteromannen zijn bedoeld dan voor lesbiennes, en lesbische vrouwen hebben naast de discriminatie die ze ervaren ook nog eens te maken met seksisme. Als je dacht dat homo's juist dol waren op vrouwen, denk dan maar eens aan alle Grindr-profielen waarop in koeienletters NO FEMMES staat geschreven en je ziet meteen hoeveel waarde gaymannen vrouwelijkheid toebedelen.

Daarmee zijn we meteen aanbeland bij de H van homo-seksuelen, of van Haantjes de voorsten, want homomannen vormen de meest zichtbare deelgemeenschap die onder de regenboog valt. Een groep die het zijn soortgenoten niet

“NO BLACKS. NO ASIANS. Stel je voor dat zulke Grindr-teksten op de deuren van cafés zouden hangen”

makkelijk maakt. Je hoeft Grindr maar te openen om te zien dat homomannen er vrij transparante voorkeuren op na houden. Hoe mannelijker, hoe beter. Lichaamshaar ja, lipgloss nee. Dat ondubbelzinnige NO FEMMES wordt niet zelden vergezeld van racistische teksten als NO BLACKS, NO ASIANS, NO LATINOS. Overigens tracht Grindr sinds kort dit type boodschappen aan te pakken en wat kindr te worden, maar dat neemt het gedachtegoed achter deze profielteksten natuurlijk niet weg.

Uit cijfers van Brits LHBTI-centrum Stonewall blijkt dat meer dan de helft van alle zwarte, Aziatische en niet-witte Britse LHBTI's vanwege hun etnische afkomst gediscrimineerd wordt binnen het roze netwerk. Ze worden ook nog eens minder vaak geaccepteerd binnen de Aziatische dan wel zwarte gemeenschap. Zo toonde zich in 2010 slechts 42 procent van de zwarte en Aziatische gemeenschap in het Verenigd Koninkrijk tolerant ten opzichte van homoseksualiteit, tegen 88 procent van de witte gemeenschap.

Mocht je de in kapitalen getikte Grindr-leuzen interpreteren als onschuldige voorkeuren, stel je dan eens voor dat deze teksten op bordjes in de openbare ruimte zouden verschijnen. Soms lijkt het trouwens wel alsof deze boodschappen daadwerkelijk aan de deurposten van gaybars hangen. Loop een gemiddelde weekendavond de gayclub binnen en je ziet vooral witte lichamen onder het neonlicht krioelen.

Op naar de B van biseksuelen. Er is behoorlijk wat academisch onderzoek gedaan naar de vooroordelen die hun aankleven. Natuurlijk worden biseksuelen net als de L en H gediscrimineerd omdat ze niet heteroseksueel zijn. Maar ze worden ook nog eens door zowel die L als H met een ongezonde dosis wantrouwen bekeken. Een dubbel stigma dus. Lesbiennes zien biseksuele vrouwen geregeld aan voor heimelijke hetero, voor weekendlesbiennes die nieuwsgierig zijn, zichzelf willen verrijken of bezig zijn een toeschouwende man op te geilen.

Biseksuele mannen hebben te maken met een omgekeerd mechanisme: zij worden juist als gay in spe gezien. Biseksualiteit als de laatste halte op weg naar gaytown, niet meer dan een fase, zoals dat voor sommige homomannen gold. In beide gevallen worden biseksuelen niet aangezien voor wat ze zijn: mannen en vrouwen die op zowel mannen als vrouwen vallen. Dat zou toch niet zo heel ingewikkeld moeten zijn.

Mijn biseksuele vriendin M. had jarenlang een relatie met een vrouw en sinds het uit is, date ze vooral jongens. Haar wordt gevraagd of ze omgeturnd is en of ze wel echt verliefd is geweest op de vrouw die jarenlang haar geliefde was. Zolang M. met een vrouw samenwoonde, werd ze als lesbisch gezien, zodra ze op Tinder ook mannen aanvinkte, maakte dat haar meteen weer straight.

Dit overkomt niet alleen mijn vriendin, het is ook terug te zien aan de manier waarop kranten en bladen berichten over de liefdeslevens van bi- of panseksuele vrouwen als Amber Heard en Cynthia Nixon. Zij worden van het heteroseksuele vakje in het homoseksuele vakje gestopt, of omgekeerd. Van andere seksuele voorkeuren schijnen ze op redacties nog nooit gehoord te hebben.

Er rust nog een aantal zorgwekkende vooroordelen op biseksuelen. Ze zouden in het bezit zijn van een sexdrive die zo onstuitbaar is dat bi's onmogelijk monogaam kunnen zijn. Ze zouden het stukken makkelijker hebben dan lesbiennes en homo's, want zij kunnen immers altijd nog als hetero door het leven. En de klassieker: mocht je in een relatie belanden met een biseksuele man of vrouw, weet dan dat je het altijd zult afleggen tegen iemand van het andere geslacht.

Na de B komt de T. Transgender personen behoren tot de meest gediscrimineerde groep onder de regenboogvlag. In 2015 bleek uit het National Transgender Discrimination Survey dat maar liefst 48 procent van de respondenten gedurende dat jaar verbaal en/of fysiek geweld te verduren had gekregen. In 2018 werden wereldwijd 368 transmensen vermoord – de meerderheid transvrouwen van kleur. Ook in Nederland groeide afgelopen jaar het aantal meldingen van discriminatie tegen transmensen.

Ook van de L's, H's en B's ontvangen transseksuelen weerstand en onbegrip. Er zijn in de afgelopen jaren zelfs mensen opgestaan die meenden dat het tijd was de T uit het LHBTI-nest te laten vliegen. Met het behouden van de T, zeggen zij, strijdt de gemeenschap niet alleen voor mensen met een gemarginaliseerde seksuele voorkeur, maar ook voor een afwijkende identiteit en die identiteiten hebben niks te zoeken op onze Pride-boot. Dit geluid verscheen in een opiniestuk van een homoman in tijdschrift *Instinct*. Op debate.org stemde 79 procent van de respondenten in met het verwijderen van de T en in de Britse *Metro* verscheen een column van een transman die de ont koppeling van de transgemeenschap bepleitte. Een ander, kwalijker argument dat soms komt bovendrijven, is dat de weerstand tegen transseksuelen groter is dan de aversie tegen homo's en lesbiennes en dat laatstgenoemden het zichzelf moeilijk maken door zich met de transseksuele groep te blijven associëren.

Ikzelf kende tot een aantal jaar geleden geen enkel transseksueel persoon, was nauwelijks op de hoogte van hun worstelingen en obstakels en deed weinig moeite daar verandering in te brengen. Verder dan het kijken van *Transamerica* kwam ik niet, en in alle eerlijkheid keek ik die film vooral vanwege Felicity Huffman.

Dat is zonde, want er is wel degelijk overlap te vinden in onze troebel geworden lettersoep. De transgemeenschap heeft door het bevragen van de rol die gender in onze samenleving speelt, een ware revolutie ontkend. Een langdurige strijd die eindelijk resultaten boekt waarvan iedereen profiteert, ook heteroseksuele cis-mannen en -vrouwen. We worden allemaal beter van een minder rigide houding ten opzichte van alles wat we verstaan onder mannelijk en vrouwelijk. Zodra iedereen wat minder panisch reageert op androgyne looks, mannelijke vrouwen, vrouwelijke mannen en mensen die geen van beiden zijn, bevrijdt dat de gehele gemeenschap.

Er zijn genoeg andere redenen te bedenken waarom de transgemeenschap een plek verdient. Allereerst het feit dat het overgrote deel zich als lesbisch, homoseksueel of biseksueel identificeert. Slechts 19 procent van de

transvrouwen en 23 procent van de transmannen is heteroseksueel, bleek uit datzelfde National Transgender Discrimination Survey. Niet alleen behoren transpersonen dus in letterlijke zin tot de regenboogcommunity, die conclusie moeten we ook trekken als we door een historische bril kijken.

De LHBTI-rechtenbeweging zoals we die vandaag de dag kennen, vindt haar oorsprong bij de New Yorkse Stonewall-rellen van 1969. Na jaren van politiegeweld pikten de bezoekers van homocafé Stonewall Inn het niet langer en vochten de aanwezige transpersonen, dragqueens, lesbiennes en homo's terug. Deze eerste grootschalige vorm van weerstand werd, in tegenstelling tot wat vaak wordt beweerd, voornamelijk door transactivisten als Marsha P. Johnson geleid. Een jaar na de rellen werd de allereerste Gay Pride Parade georganiseerd, voorloper van onze jaarlijkse botenparade.

Binnen dit historische activisme was de gemeenschap verenigd. En dat is niet zo verwonderlijk, want we zijn juist verbonden door de schaamte, onveiligheid, het geweld en de discriminatie waarmee we dagelijks worden geconfronteerd. Alleen door zich te verenigen waren de afzonderlijke groepen in staat een verschil te maken. Hadden zij de handen niet ineengeslagen, dan was er van LHBTI-rechten weinig terechtgekomen.

Er is nog een belangrijke periode die werd getekend door solidariteit. Toen de aidsepidemie in de VS uitbrak en er over de ziekte nog heel weinig bekend was, werden veel hiv-patiënten door hun familie verstoten en aan de deuren van ziekenhuizen geweigerd. Wereldwijd zetten duizenden lesbiennes zich in als verpleegster, sommigen lieten zich zelfs opleiden om de aan hiv lijdende mannen te kunnen helpen en voor hun rechten te lobbyen. Dit was solidariteit die levens heeft gered en het moment waarop de gemeenschap werd gebouwd.

LHBTI is een paraplu-term en iedereen die deel uitmaakt van de gemeenschap, is er op een unieke manier aan verbonden. Het belang van saamhorigheid berust op vele vormen van onderdrukking die inmiddels niet meer iedereen ervaart. Soms lijkt het erop dat wie de paraplu niet meer nodig heeft om te schuilen, ook de verwantschap laat voor wat het is.

Of misschien ligt het gecompliceerder. De gemeenschap lijkt grote stappen te hebben gezet, is steeds zichtbaarder, op middelbare scholen worden gay-straight alliances gesticht, lopen leerlingen door hagen van paarse ballonnen en worden aanspreekpersonen benoemd. Maar natuurlijk zijn we er nog niet. De emancipatiestrijd die LHBTI's voorheen zo hecht maakte, duurt nog altijd voort, maar is alleen een stuk individueler geworden. Samenkomsten en straatprotesten worden nog wel georganiseerd, maar veel activisme vindt nu online plaats. En dat geldt niet alleen voor het politieke aspect. Dankzij apps als HER en Grindr hoeven veel LHBTI's de bank niet meer te verlaten om een leuke partner of sexdate aan de haak te slaan. Daarmee verdwijnen veel roze uitgaansgelegenheden en dus het onderlinge contact; we

zien elkaar simpelweg minder vaak.

Het is natuurlijk mooi dat we als groep verbonden blijven in ons slachtofferschap en daarin kracht en troost kunnen vinden, maar aan dat aspect van queerness willen we lang niet altijd herinnerd worden. Het is op z'n zachtst gezegd nogal onhandig dat onze overeenkomsten juist schuilen in datgene wat we zo graag willen afschudden en vergeten.

Ik ben, net als helaas vele andere LHBTI's, vaak genoeg uitgescholden op straat. Omdat ik te parmantig rondliep, te flamboyant gekleed ging, op welke manier dan ook niet aan de norm voldeed. In de trein ontving ik eens een tirade van een opa omdat hij mijn stemgeluid niet kon verdragen. Ten overstaan van een volle coupé noemde hij me flikker. Op een metro Perron werd ik bedreigd, een docent vertelde me een keer na de les dat ik me 'normaler' moest kleden. In een parkje kreeg ik een klap in mijn gezicht van een onrustige jongen, mijn mond vulde zich met bloed. Pas toen ik dat laatste voorval deelde met mijn homoseksuele vrienden, ontdekte ik hoevelen van ons agressie en geweld te verduren krijgen. En realiseerde ik me hoe weinig we erover praten.

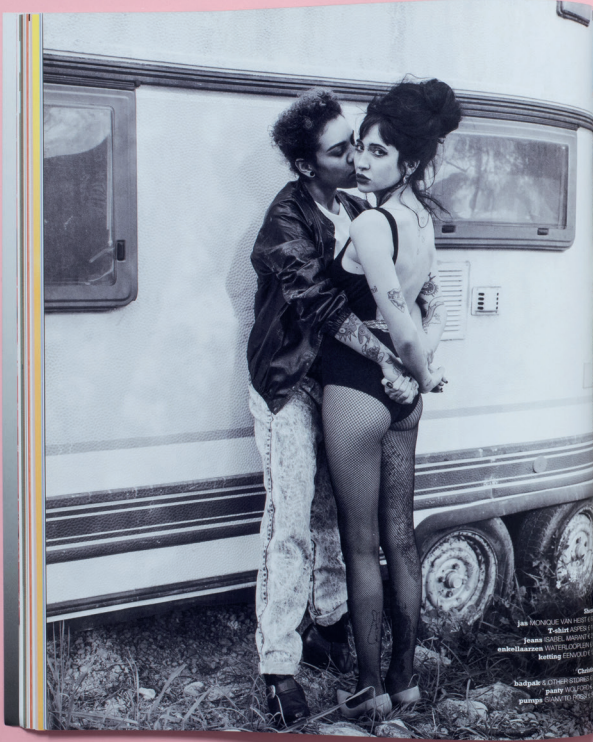
Nog een reden voor de onderlinge vijandigheid is de aanname dat wij queers ruimdenkender zouden zijn dan onze heteroseksuele evenknieën. Het is voor iedereen lastig eigen denkbeelden te bevragen, maar dat is nog ingewikkelder zolang we van onszelf aannemen dat we er al zijn. Wat we dus eerst omver moeten werpen, is het idee dat LHBTI's meer acceptierend, empathisch en *woke* zijn dan andere stervelingen, simpelweg omdat we tot een seksuele minderheid behoren. Alleen dan kunnen we ons bewust worden van de vooroordelen die niet alleen in de samenleving heersen, maar natuurlijk ook in onszelf schuilen.

Vorige week ging ik terug naar de voor mij onvergetelijke kelder. In tegenstelling tot vroeger kende ik bijna niemand meer. Alleen de barman gaf me een knipooig van herkenning.

Ik keek om me heen en zag mannen en vrouwen, mensen van allerlei leeftijden en huidskleuren met een diversiteit aan kledingstijlen en lichaamstypen, die simpelweg met elkaar verbonden waren door niet-heteroseksueel te zijn, niet de norm, niet de meerderheid. Wij zijn de randfiguren, dacht ik, gek genoeg om op zondagnacht aan een bar te gaan hangen, alleen maar om vrijuit te kunnen flirten.

Ik bleef op een afstandje naar de feestende mensen kijken. Ja, er bestond wantrouwen tussen de halfdronken gestalten, misschien nog uit een tijd dat ieder van hen niet werd geaccepteerd door de eigen omgeving. Muren die ooit zijn opgetrokken als deel van een overlevingsstrategie en sindsdien zijn blijven staan. Ook bij mij stonden die muren nog, maar ze brokkelden steeds meer af, dat kon ik die avond voelen.

Er kwam een jongen op me af. In zijn hand een glas wodka, op zijn hoofd prachtig zwart haar. "Wat sta je me nou aan te staren," zei hij met dubbele tong. "Jij bent echt veel te oud voor mij, hoor."

Bij een drag moet elk detail kloppen. "Mijn alter ego is een krachtige vrouw."

B**BORIS ITZKOVICH ESCOBAR (29) IS MISS ENVY PERU en werkt bij MAC als make-up artist.**

"Mijn eerste keer drag was op een huisfeestje op oudejaarsavond 2013. Niemand herkende me, ik werd zelfs versierd door een bekende.

Ik heb altijd een fascinatie gehad voor transformaties. Een feest als Halloween was jarenlang het perfecte excuus om in drag te gaan.

Ik houd van krachtige vrouwen. Miss Envy Peru moet er daarom perfect uitzien. Haar performance, styling en make-up moeten puntgaaf zijn. Als de wimpers en pruik opgaan, komt Envy tot leven. De transformatie kost me zo'n drie uur. Soms doe ik mijn

make-up samen met een vriend of vriendin, dat is wel zo gezellig.

Mijn moeder begreep niks van mijn drag tot ik haar meenam naar een Latin-avond en ging performen op haar favoriete nummers. Dat was een eyeopener. En nu is ze bij voor me omdat ik succes heb en ben wie ik ben.

Miss Envy is niet goedkoop. Ik heb het geluk dat ik sponsors heb voor mijn pruiken, lenzen en wimpers.

Winkelen voor Envy doe ik op de vrouwenafdeling van warenhuizen.

Voor haar koop ik rustig een jurk van tweehonderd euro, voor mezelf zou ik niet snel zo veel geld uitgeven."

'ZE KRIJGT DE MOOIESTE JURKEN VAN ME'

BORIS ITZKOVICH ESCOBAR (29) is Miss Envy Peru en werkt bij MAC als make-up artist.

"Mijn eerste keer drag was op een huisfeestje op oudejaarsavond 2013. Niemand herkende me, ik werd zelfs versierd door een bekende.

Ik heb altijd een fascinatie gehad voor transformaties. Een feest als Halloween was jarenlang het perfecte excuus om in drag te gaan.

Ik houd van krachtige vrouwen. Miss Envy Peru moet er daarom perfect uitzien. Haar performance, styling en make-up moeten puntgaaf zijn. Als de wimpers en pruik opgaan, komt Envy tot leven. De transformatie kost me zo'n drie uur. Soms doe ik mijn make-up samen met een vriend of vriendin, dat is wel zo gezellig.

Mijn moeder begreep niks van mijn drag tot ik haar meenam naar een Latin-avond en ging performen op haar favoriete nummers. Dat was een eyeopener. En nu is ze bij voor me omdat ik succes heb en ben wie ik ben.

Miss Envy is niet goedkoop. Ik heb het geluk dat ik sponsors heb voor mijn pruiken, lenzen en wimpers. Winkelen voor Envy doe ik op de vrouwenafdeling van warenhuizen. Voor haar koop ik rustig een jurk van tweehonderd euro, voor mezelf zou ik niet snel zo veel geld uitgeven."

Tekst: Bo Hanna

In L'HOMO. LE BOOK wordt een decennium L'HOMO. gevierd. Het magazine groeide in de jaren '10 uit tot hét gay-medium van Nederland. L'HOMO. LE BOOK blikt terug met spectaculair beeld en indringende verhalen, en kijkt vooruit met nieuw materiaal. In een tijd waarin de LHBTI-acceptatie meer en meer onder druk staat is L'HOMO. LE BOOK een belangrijk document waar erotiek, humor en lef van afspatten.

9 789021 579412